

**SPUNE-MI
TR3I LUCRURI
DESPRE TINE**

Bestseller *New York Times*

JULIE BUXBAUM

SPUNE-MI
TRĂI LUCRURI
DESPRE TINE

Traducere din engleză de
Cosmin Maricari

COLECȚIA
YOUNG
ADULT

Titlul original al acestei cărți este:
Tell Me Three Things de Julie Buxbaum.

Copyright © 2016 by Julie Buxbaum

© Storia, 2016, pentru ediția în limba română

Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată în orice formă sau prin orice mijloace, scris, foto sau video, exceptând cazul unor scurte citate sau recenzii, fără acordul scris din partea editorului.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Spune-mi tr3i lucruri despre tine / Julie Buxbaum ; trad.: Cosmin Maricari. -
București : Storia, 2016

ISBN 978-606-94251-2-1

I. Maricari, Cosmin (trad.)

821.111(73)-31=135.1

REDACTOR COORDONATOR: Ruxandra Tudor

REDACTOR: Tudorița Șoldănescu

CORECTOR: Rodica Crețu, Paula Rotaru

ILUSTRAȚIE COPERTĂ ȘI DESIGN: Fésüs L. Barna

DTP: Dragoș Tudor

Pentru dragii mei E și L:
vă iubesc până la lună și înapoi
și înapoi și înapoi.
Ad infinitum.

Capitolul 1

La șapte sute treizeci și trei de zile după ce a murit mama, la patruzeci și cinci de zile după ce tata s-a căsătorit pe ascuns cu o străină pe care a cunoscut-o pe internet, la treizeci de zile după ce am lăsat totul în urmă și ne-am mutat în California și la doar șapte zile după ce am început clasa a XI-a la un liceu nou-nouț, unde am aproximativ zero prieteni, primesc un e-mail. Ceea ce e destul de ciudat, o scrisoare anonimă care apare din senin în inboxul meu, ba chiar una semnată cu bizarul pseudonim Cineva Nimeni, însă viața mea a ajuns de nerecunoscut în ultima vreme, așa încât nimic nu mi se mai pare șocant. Atât a durat, șapte sute treizeci și trei de zile în timpul cărora am simțit exact opusul normalului, pentru a învăța o lecție de viață importantă: poți deveni imun la lucrurile ciudate.

Către: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)

De la: Cineva Nimeni (cinevanimeni@gmail.com)

Subiect: ghidul tău călăuzitor la Liceul Wood Valley

bună, domnișoară Holmes. nu ne-am întâlnit în realitate și nici nu sunt convins că ne vom întâlni vreodată. adică, probabil că ne vom întâlni la un moment dat, poate c-o să te întreb cât e ceasul sau ceva la fel de banal și de demn de dispreț, însă n-o să ajungem să ne cunoaștem, cel puțin nu în vreun fel care să conteze... de aceea m-am gândit să-ți scriu sub protecția anonimatului.

și, da, îmi dau seama că sunt un puști de 16 ani care tocmai a folosit expresia „sub protecția anonimatului”. și iată: primul motiv pentru care nu-mi vei afla niciodată numele real. nu aș putea niciodată să trăiesc cu rușinea că m-am exprimat atât de pretențios.

„sub protecția anonimatului”? pe bune?

și, da, îmi dau seama și că majoritatea oamenilor ar fi trimis un SMS, însă nu știu cum aș fi putut să fac asta fără să-ți spun cine sunt.

te-am urmărit la școală. nu într-un mod ciudat. deși mă-ntreb dacă nu mă face un ciudat chiar faptul că am folosit cuvântul „ciudat”? mă rog, doar că... mă intrigă. probabil că ai observat deja că școala noastră e un pustiu populat în principal cu păpuși Barbie și Ken, cu părul blond și ochii goi, iar tu ai ceva... nu doar faptul că ești nouă, deși noi, ceilalți, suntem colegi de școală de la vârsta de cinci ani, dar e ceva în felul în care te miști și vorbești. de fapt, nu vorbești, ci ne privești ca și cum am fi subiectul unui documentar bizar de pe National Geographic, iar lucrul ăsta mă face să cred că e posibil să fii diferită de toți ceilalți idioți de la școală.

mă faci să vreau să știu ce se întâmplă în capul tău. o să fiu sincer: de obicei nu mă interesează ce se întâmplă în capetele altora. cel propriu îmi dă destul de furcă.

ideea acestui e-mail este de a-ți împărtăși din experiența mea. îmi pare rău să fiu cel care îți dă această veste rea, dar nu e deloc ușor să te descurci în sălbăticia din Liceul Wood Valley. locul ăsta pare cald și primitiv, avem cursuri de yoga și de meditație, colțuri pentru lectură și o cafea pe roți (scuză-mă, o Kafenea), însă, ca orice alt liceu din America (poate chiar și mai rău), locul ăsta e o zonă de război.

așa că mă ofer să-ți fiu spiritul călăuzitor. îmi poți pune orice întrebare (doar să nu mă întrebi cine sunt) și eu o să fac tot posibilul să-ți răspund: cu cine să te împrietenești (lista scurtă), de cine să te ferești (lista mai lungă), de ce să nu mănânci hamburgeri vegetarieni de la cantină (e o poveste lungă, pe care nici n-ai vrea s-o afli, dar implică niște spermă de atleți), cum să iei nota 10 la ora doamnei Stewart și de ce nu trebuie niciodată să te așezi lângă Ken Abernathy (probleme de flatulență). a, și fii atentă la ora de sport, domnul Shackleman le obligă pe toate fetele drăguțe să facă mai multe ture de stadion, ca să le poată admira fundurile.

cred că sunt destule informații, pentru început.

și, măcar de curtoazie, bun venit în junglă.

al tău, cu sinceritate, Cineva Nimeni

Către: Cineva Nimeni (cinevanimeni@gmail.com)

De la: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)

Subiect: Farsă complexă?

CN: vorbești serios? Sau e vreun soi de farsă de inițiere, ca într-o comedie romantică stupidă? Vrei să mă convingi să-ți împărtășesc cele mai profunde și mai întunecate gânduri/temeri și apoi, BAM!, când mă aștept mai puțin, o să le postezi pe Tumblr și eu o să fiu bătaia de joc a Liceului WV? Dacă e așa, te joci cu cine nu trebuie. Am centura neagră la karate. Pot să îmi port singură de grijă.

Dacă nu e o glumă, mulțumesc pentru ofertă, dar, nu, mulțumesc. Vreau să fiu reporter într-o bună zi. Mai bine mă obișnuiesc cu zonele de război încă de acum. Și oricum, sunt din Chicago. Cred că mă descurc în Valley.

Către: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)

De la: Cineva Nimeni (cinevanimeni@gmail.com)

Subiect: nicio farsă, complexă sau altminteri

nu e nicio farsă, jur. și nu cred că am văzut niciodată o comedie romantică. șocant, știu. sper că lucrul ăsta nu dezvăluie vreun defect major al meu.

știi că jurnalismul este o profesie pe moarte, nu? poate că ar trebui să aspi să devii un blogger de război

Către: Cineva Nimeni (cinevanimeni@gmail.com)

De la: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)

Subiect: Spam personalizat?

Foarte amuzant. Stai, chiar e spermă în hamburgerii vegetarieni?

Către: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)

De la: Cineva Nimeni (cinevanimeni@gmail.com)

Subiect: tu, Jessie Holmes, ai câștigat 100 000 000 de dolari de la un prinț nigerian.

nu doar spermă, ci chiar spermă de jucători de lacrosse* transpirați.

aș evita și carnea tocată, doar ca să nu-ți asumi niciun risc. de fapt, mai bine nu te apropii deloc de cantină. poți să ieși salmonella de la rahaturile alea.

Către: Cineva Nimeni (cinevanimeni@gmail.com)

De la: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)

Subiect: O să-ți trimit detaliile contului meu bancar imediat.

cine ești?

* Lacrosse este un sport de contact, disputat între două echipe ale căror jucători folosesc croșe cu o plasă la capăt pentru a manevra o minge de mici dimensiuni și a înscrie în poarta echipei adverse (n.t.).

Către: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)
De la: Cineva Nimeni (cinevanimeni@gmail.com)
Subiect: și copii după certificatul de naștere & permisul de
conducere, te rog.

nu. asta n-o să se întâmple.

Către: Cineva Nimeni (cinevanimeni@gmail.com)
De la: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)
Subiect: Normal, și ai nevoie și de numărul meu de asigurare
socială, nu?

Bine. Dar spune-mi măcar un lucru: de ce nu folosești
majuscule? Ți s-a stricat tasta Shift?

Către: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)
De la: Cineva Nimeni (cinevanimeni@gmail.com)
Subiect: și înălțimea și greutatea, te rog

sunt teribil de leneș.

Către: Cineva Nimeni (cinevanimeni@gmail.com)
De la: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)
Subiect: ÎN SFÂRȘIT, ajungem la lucrurile personale

Leneș și vorbește. Interesantă combinație. Și totuși ai găsit
timpul să folosești majuscule pentru numele proprii?

Către: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)
De la: Cineva Nimeni (cinevanimeni@gmail.com)
Subiect: și numele de față al mamei tale

nu sunt chiar un filistin total.

Către: Cineva Nimeni (cinevanimeni@gmail.com)
De la: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)
Subiect: Leneș, vorbăreț ȘI indiscret

„Filistin” e un cuvânt mare pentru un adolescent.

Către: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)
De la: Cineva Nimeni (cinevanimeni@gmail.com)
Subiect: leneș, vorbăreț, indiscret și... frumos

și asta nu e singurul lucru care e... hei! m-am abținut să fac gluma evidentă fix la timp. mi-ai întins o capcană. era să cad în ea.

Către: Cineva Nimeni (cinevanimeni@gmail.com)
De la: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)
Subiect: leneș, vorbăreț, indiscret, frumos și... modest

Asta a spus și ea.

Vedeți, asta e faza cu e-mailurile. Nu aș putea niciodată să-i vorbesc așa cuiva, față în față. Grosolan. Sugestiv. Ca și cum aș fi genul de față căreia să-i iasă tipul ăsta de glumă. Care ar ști, de-ar fi față în față

cu un membru real al speciei masculine, cum să flirteze și să-și treacă degetele prin păr și, dacă se ajunge până acolo, să facă mult mai mult decât să sărute. (Țin să precizez că știu cum să sărut. Nu zic că aș lua nota maximă la un examen pe această temă sau, mai știi, aș câștiga medalia de aur la Olimpiada de sărutat, dar sunt destul de sigură că nu sunt îngrozitoare. Știu asta pe cale pur comparativă. Adam Kravitz. În clasa a IX-a. El: numai salivă și o limbă furioasă, ritmică, ca un zombie care încerca să-mi înfulece capul. Eu: participantă de bunăvoie, am avut fața iritată trei zile.)

Conversațiile pe e-mail sunt ca un diagnostic de ADHD*: primești, cu siguranță, mai mult timp să rezolvi subiectul. În viața reală, reiau în minte conversațiile purtate, după ce acestea sunt gata, le editez până când îmi perfecționez replicile și le transform în tachinări inteligente, relaxate și fără efort – toate calitățile care par să fie naturale la alte fete. În diagrama Venn** a vieții mele personalitatea mea imaginară și cea reală nu s-au suprapus niciodată. Însă când vorbesc cu cineva prin e-mail sau SMS am parte de acele câteva momente în plus de care e nevoie pentru a deveni o versiune mai bună a mea. Să devin fata care se află la acea glorioasă intersecție a cercurilor Venn.

Ar trebui să fiu mai atentă. Îmi dau seama acum. *Asta a spus și ea.* Pe bune? Nu mă pot decide dacă a fost genul de lucru pe care-l spune un tip dintr-o frăție sau o târfă. Oricum nu e genul de lucru pe care să-l spun eu. Și, mai important, habar nu am cu cine vorbesc. E puțin

* ADHD (Attention Deficit Hyperactivity Disorder), în limba română „tulburare hiperchinetă cu deficit de atenție”, este o tulburare psihiatrică ce se manifestă, în primul rând la copii, prin imposibilitatea de a se concentra asupra unui subiect sau a unei acțiuni (n.t.).

** Metoda diagramelor Venn reprezintă o modalitate de verificare a validității inferențelor prin intersectarea unui număr de cercuri, fiecare cerc reprezentând un termen al inferenței (n.t.).

probabil ca CN să fie vreun spirit caritabil căruia i s-a făcut milă de fata cea nouă. Sau, chiar și mai bine, un admirator secret. Desigur, ăsta a fost primul lucru la care s-a gândit creierul meu hrănit o viață întregă cu mult prea multe comedii romantice și cărți cu întâmplări improbabile. De ce credeți că l-am sărutat pe Adam Kravitz? Era vecinul meu în Chicago. Ce poveste mai bună decât aceea în care fata descoperă că dragostea adevărată o aștepta, tot timpul ăsta, chiar vizavi? Desigur, vecinul meu s-a dovedit a fi un zombie cu salivă acidă, dar nu contează. Cât trăiești, înveți.

Sunt convinsă că CN e o glumă crudă. Probabil că nici măcar nu-i un „el”. Doar o fată rea care profită de cei neajutorați. Până la urmă, să fim serioși: sunt neajutorată. Poate chiar demnă de milă. Am mințit. Nu am centura neagră în karate. Nu sunt o dură. Credeam că sunt, până luna trecută. Chiar credeam. Viața mi-a dat câteva lovituri serioase și și-a făcut nevoile pe mine, dar am ținut mereu capul sus, dacă-mi este permis să combin metaforele. Sau nu. Uneori am simțit că și-a făcut nevoile fix pe capul meu. Singura mea mândrie: nu m-a văzut nimeni, niciodată, plângând. Apoi am devenit fata cea nouă la Liceul WV, în zona asta ciudată denumită Valley, care este în Los Angeles, dar nu este în Los Angeles, sau așa ceva. Și toate astea pentru că tatăl meu s-a căsătorit cu o doamnă bogată care miroase a migdale de lux, iar sucii de fructe costă 12 dolari aici și... și nu mai știu. Nu mai știu nimic acum.

Sunt mai pierdută, mai confuză și mai singură decât am fost vreodată până acum. Nu, liceul nu va fi niciodată o perioadă de care-mi voi aduce aminte cu nostalgie. Mama mi-a spus cândva că lumea este împărțită în două feluri de oameni: cei care iubesc anii de liceu și cei care petrec următorii zece ani încercând să-și revină după anii de liceu. Ce nu te omoară te face mai puternic, spunea ea.

Însă ceva a omorât-o și eu nu sunt mai puternică. Imaginează-ți asta! Poate că există și un al treilea tip de persoană: cea care nu își mai revine niciodată după anii de liceu.

Capitolul 2

Am dat peste unicul lucru care nu poate fi căutat pe Google: *cine este CN?* La o săptămână după ce am primit misterioasele e-mailuri, încă nu am nicio idee. Problema este că îmi place să știu lucruri. Preferabil din timp, cu o perioadă de preaviz îndeajuns de lungă încât să am timp să mă pregătesc.

În mod clar, singura opțiune viabilă este să dezleg misterul ăsta mai ceva decât Sherlock Holmes.

Să începem cu Ziua 1, acea îngrozitoare primă zi de școală, care a fost nasoală, dar, ca să fiu sinceră, nu mai nasoală decât oricare altă zi de când a murit mama. Pentru că adevărul e că mama a rămas moartă în fiecare zi. Și asta e tot. Toate zilele au fost nasoale. Timpul nu vindecă toate rănilile, oricât de multe scrisori de condoleanțe trimise în grabă de rude îndepărtate spun acest lucru. Bănuiesc că în această primă zi trebuie să fi fost un moment în care am emis îndeajuns de multe semnale de ajutor tăcute și lamentabile. Un moment în care faptul că viața mea este nasoală a fost un lucru evident pentru toată lumea.

Dar să îmi dau seama care a fost momentul care m-a dat de gol nu e așa de simplu. Acea zi a fost plină ochi de rușine, o ofertă bogată de momente jenante din care pot să aleg. În primul rând, am întârziat. Din vina lui Theo. Theo este noul meu frate vitreg, fiul noii soții a tatălui meu, care, *uraaa!*, este și el în clasa a XI-a la același liceu, așa că s-a hotărât să abordeze toată treaba asta cu familia mixtă prefăcându-se

că eu nici nu exist. Din nu știu ce motiv, am fost destul de proastă încât să presupun că, doar pentru că trăim în aceeași casă și mergem la aceeași școală, vom merge împreună. Dar nu. S-a dovedit că tricoul lui Theo cu „FII VERDE” este doar de decor, mai ales că el chiar nu trebuie să-și bată căpșorul ăla drăguț cu lucruri mărunte cum ar fi, știți voi, banii de benzină. Maică-sa conduce o mare companie de marketing în domeniul cinematografeii și casa lor (poate că trăiesc acolo acum, dar nu e nicidecum *casa mea*) are o bibliotecă imensă. Numai că pe rafturi nu sunt cărți, ci filme. Pentru că suntem în LA. Așa că am plecat spre școală cu mașina mea și am rămas blocată în traficul nebunesc.

Când am reușit, în sfârșit, să ajung la Liceul Wood Valley, după ce am trecut de porțile impunătoare, după ce am găsit un loc în vasta parcare, plină ochi cu mașini de lux, și după ce am urcat pe alea foarte lungă, secretara de la recepție mi-a arătat un grup de copii așezați pe iarbă, cu picioarele încrucișate sub ei. Ca și cum ar fi fost într-o tabără de rugăciune, cu câteva tocure de chitară pe lângă ei. Parcă-i și aud: „kumbaya, Dumnezeu meu*”. Se pare că lucruri de genul ăsta se pot întâmpla în LA: ore ținute afară în septembrie, pe gazonul imposibil de verde, cu spatele sprijinit de copacii înfloriți. Mă simțeam deja stânjenită, transpirată în blugii mei negri, încercând să scap de nervii și de stresul de pe drum. Toate celelalte fete știau cum să se-mbrace în prima zi de școală. Toate purtau rochiile ușoare de vară, în culori deschise, prinse pe umerii lor micuți cu bretele aproape invizibile.

Deocamdată, asta-i principala diferență dintre LA și Chicago: toate fetele de aici sunt slabe și pe jumătate dezbrăcate.

* Vers dintr-un cântec religios al comunității afro-americane din SUA. În limba creolă Gullah, „kum ba yah” înseamnă „treci pe la noi” (n.t.).

Ora începuse deja și eu stăteam acolo stânjenită, încercând să-mi dau seama cum să mă alătur cercului de elevi. Aceștia începuseră să povestească, pe rând, de la stânga la dreapta, ce făcuseră în vacanța de vară. M-am hotărât să mă așez în spatele unor tipi înalți, sperând că aceștia vorbiseră deja și că voi reuși să mă ascund.

M-am așezat greșit, normal.

— Salut. Sunt Caleb, a spus tipul așezat chiar în fața mea cu o voce hotărâtă, ceea ce m-a făcut să cred că toată lumea știa deja cine este.

Mi-a plăcut vocea lui: plină de încredere, la fel de sigur de locul lui în lume pe cât de nesigură mă simțeam eu.

— Vara asta mi-am petrecut-o în Tanzania, ceea ce a fost super. Mai întâi, am urcat pe Kilimanjaro împreună cu familia mea. Am avut febră musculară la gambe săptămâni în șir. Apoi am construit o școală într-un sat, împreună cu un grup de voluntari. Știți voi, am contribuit la binele societății. A fost o vară minunată, dar sunt fericit că am ajuns acasă. Mi-a fost foarte dor de mâncarea mexicană.

Am început să aplaud după ce a terminat de vorbit. Urcase pe *Kilimanjaro* și *construise o școală*, pentru Dumnezeu!, normal că trebuia să aplaudăm. Dar m-am oprit imediat ce mi-am dat seama că aplaudam de una singură. Caleb purta un tricou gri simplu și blugi de firmă și era drăguț, fără a fi intimidant, cu trăsături îndeajuns de șterse încât să fie genul de tip cu care *aș putea* să ies la întâlnire într-o zi. Sau, fie, poate că nu. Deloc ușor de cucerit, nu, chiar deloc, prea arătos pentru mine, dar fantezia nu era atât de scandaloașă încât să nu-mi permit să mă bucur de ea câteva momente.

Tipul zburlit care stătea chiar în fața mea era următorul. Și el era drăguț, aproape la fel de simpatic ca și prietenul său.

Hmm. Poate că mă voi surprinde pe mine însămi și-mi va plăcea aici, până la urmă. Măcar să am o viață imaginară minunată, dacă nu una reală.

— După cum știți, sunt Liam. Mi-am petrecut prima lună ca stagiar la Google în San Francisco, ceea ce a fost foarte tare. A meritat, fie și numai pentru mâncarea de la cantină. Apoi am făcut autostopul prin India aproape toată luna august.

O voce frumoasă. Melodioasă.

— Autostopul, din părți! i-a răspuns Caleb, tipul cu Kilimanjaro și cu tricoul gri.

Toată clasă a izbucnit în râs, inclusiv profesorul. Eu nu am râs, pentru că m-am prins cu o clipă prea târziu, ca de obicei. Eram prea ocupată încercând să-mi dau seama cum reușește un puști de la liceu să devină stagiar la Google și realizând că, dacă asta e concurența, nu am prea multe șanse să intru la o facultate bună. Și, da, îi și măsuram din priviri pe tipii ăștia doi, întrebându-mă ce e de capul lor. Caleb, dacă nu iau în calcul faptul că s-a cățărat pe Kilimanjaro, era un tip foarte spilcuit, în timp ce Liam era cool în stilul hipster. O dualitate yin-yang interesantă.

— Mă rog. Așa e, nu am făcut autostopul. Ai mei nu m-au lăsat să plec decât după ce le-am promis că o să stau în hoteluri mai răsărite, pentru că, știți voi, pântecăraia de Delhi și toate cele. Totuși cred că am înțeles cât de cât cultura Indiei și măcar am material pentru un eseu de admitere la facultate, care a fost, de altfel, și scopul călătoriei, a răspuns Liam și, desigur, mă prinsesem deja că nu e cazul să aplaud.

— Și tu? Cum te cheamă?, a întrebat profesorul, despre care am aflat ulterior că era domnul Shackleman, profesorul de educație fizică despre care mă avertizase CN că se holbează la fundurile fetelor. Nu te recunosc de anul trecut.

Nu prea am înțeles de ce a trebuit să mă arate cu degetul, astfel încât toți să se întoarcă spre mine, dar nu-i asta o problemă, mi-am spus. Era o temă pentru clasa I: ce ai făcut în vacanța de vară? Nu era un motiv să-mi tremure mâinile sau să-mi bată inima de mai să-mi sară din piept; nici să mă simt ca și cum aș fi fost în fazele incipiente ale unui episod de insuficiență cardiacă. Recunoșteam semnele. Văzusem reclamele. Toți ochii erau îndreptați spre mine, inclusiv cei ai lui Caleb și ai lui Liam. Ambii mă priveau, amuzați și suspicioși. Sau poate doar curioși. Nu-mi puteam da seama.

— Aăă, bună. Sunt Jessie. Sunt nouă aici. Nu am făcut nimic interesant vara asta. Adică... m-am mutat aici de la Chicago, dar până atunci am lucrat, aăă, știți voi, la Smoothie King, în mall.

Nimeni nu era destul de bădăran încât să râdă pe față, însă privirile lor erau ușor de interpretat: le era milă de mine. Ei construiseră școli și călătoriseră în țări îndepărtate, făcuseră stagii la corporații care valorau miliarde de dolari.

Eu îmi petrecusem două luni dând la blender sirop de porumb cu conținut ridicat de fructoză.

Acum, că mă gândesc mai bine, îmi dau seama că aș fi putut minți. Aș fi putut spune că am ajutat orfani paraplegici în Madagascar. Nimănui nu i s-ar fi părut ceva ieșit din comun.

Și nici nu ar fi aplaudat nimeni, că veni vorba.

— Stai, nu ești pe lista mea, a spus dl Shackleman. Ești în clasa a XII-a?

— Aăă, nu sunt, am răspuns, simțind cum o picătură de sudoare mi se scurge pe față. Calcul rapid: dacă mă șterg pe față atrag mai tare atenția asupra faptului că transpir prin toți porii? M-am șters încet.

— Ești la ora greșită, a spus profesorul. Nu semăn cu doamna Murray, nu?

Și toată lumea izbucnește în râs la o glumă care a fost cel mult vag amuzantă. Și douăzeci și cinci de fețe s-au întors din nou spre mine, judecându-mă. Chiar asta făceau, unii dintre ei păreau că mă măsoară din cap până-n picioare.

— Tu ai ore înăuntru, a adăugat el.

Domnul Shackleman arătase spre clădirea principală, așa că a trebuit să mă ridic și să plec, în timp ce toată clasa, inclusiv profesorul și inclusiv Caleb și Liam, cei demni de a fi incluși în fantezii, mă privea, pe mine și pe posteriorul meu, îndepărtându-mă. Dar abia mai târziu, după ce mi-am găsit clasa și a trebuit să mă ridic din nou și să povestesc din nou ce am făcut în vacanța de vară, în fața altor douăzeci și cinci de copii, și să rostesc din nou cuvintele „Smoothie King” în fața unui public la fel de șocat, abia atunci mi-am dat seama că am un smoc de iarbă lipit de fund.

Mă întreb câți oameni mi-au simțit disperarea? Cred că măcar cincizeci, iar asta în cazul fericit, ca să mă simt eu mai bine.

Adevărul este că oricine ar putea fi CN.

Acum, paisprezece zile mai târziu, stau în cantină cu idioata mea de pungă maro pentru sandviciuri și cercetez noul mediu: locul în care totul este strălucitor și *scump* (puștii de aici conduc BMW-uri adevărate, nu Forduri Focus cu simboluri de BMW cumpărate de pe eBay lipite peste sigla originală), iar eu nu știu încotro s-o apuc. Mă confrunt cu problema tuturor nou-veniților: nu am cu cine să stau la masă.

Nicio șansă să mă așez lângă Theo, noul meu frate vitreg. Singura dată când am încercat să-i adresez un „Bună!” pe hol, m-a ignorat atât de strașnic, încât nici nu mai îndrăzneam să privesc în direcția lui. Este tot timpul cu o fată pe nume Ashby (da, chiar așa o cheamă), care arată mereu ca un supermodel pe podium: machiaj goth dramatic,

țoale de firmă incomode, expresie goală, țepi roz pe post de coafură. Încep să-mi dau seama că Theo este printre cei mai populari puști din școală, se salută cu toată lumea pe holuri, ceea ce e ciudat, pentru că este genul de tip care ar fi fost tachinat în Chicago. Nu pentru că e gay, colegii mei de la Liceul FDR nu erau homofobi, cel puțin nu pe față, ci pentru stilul lui flamboaiant. Un pic prea mult din prea multe. Tot ce face Theo este teatral. Cu excepția lucrurilor care mă privesc pe mine, desigur.

Aseară m-am intersectat cu el în timp ce mă pregăteam de culcare. Tipul chiar purta o jachetă de smoching din mătase, ca modelele din reclamele la apă de colonie. Adevărat, obrazii mei erau acoperiți cu cremă antiacnee și puțeam a ulei de arbore de ceai, deci eram și eu o parodie ridicolă de adolescentă plină de coșuri. Dar măcar aveam decența de a mă preface că nu e deloc straniu că viețile noastre s-au intersectat, brusc și fără acordul nostru. I-am urat noapte bună cu toată amabilitatea, pentru că oricum nu avea niciun rost să fiu nepoliticoasă. Nu e ca și cum chestia asta ar fi anulat căsătoria părinților noștri. Însă Theo a răspuns cu un mormăit elaborat și elegant, cu un subînțeles remarcabil de complex: „*Tu și vânătorul de avere de taică-tu ar trebui să plecați dracului din casa mea!*”

Și are dreptate. Nu că ar fi tata interesat de banii maică-sii. Dar *ar trebui* să plecăm. Ar trebui să ne urcăm în avion chiar astăzi și să ne întoarcem la Chicago, chiar dacă este imposibil. Casa noastră a fost vândută. Dormitorul în care am dormit toată viața mea adăpostește acum o puștoaică de șapte ani și colecția ei extinsă de păpuși American Girl. E pierdut, laolaltă cu toate lucrurile pe care le recunosc.

Cât despre prânzul de astăzi, mă gândeam să-mi duc sandviciul meu cel trist cu unt de arahide și gem în bibliotecă, plan care a

fost ruinat de un foarte strict afiș cu textul „FĂRĂ MÂNCARE ÎN BIBLIOTECĂ”. Păcat, biblioteca de aici e fantastică. Deocamdată, e singurul lucru despre care pot spune că e mai bun decât la FDR. (Acolo nu aveam o bibliotecă adevărată, ci o cămară cu cărți, folosită de elevi mai mult ca loc retras în care să se sărute. Totuși FRD era o școală publică, pe când locul ăsta costă un gazilion de dolari pe an. Noroc că plătește noua soție a lui taică-meu.) În broșura de prezentare a școlii scrie că biblioteca a fost donată de un ștab de la studio, cu un nume de familie faimos. Scaunele sunt toate elegante, tipul de mobilier pe care-l vezi prin revistele de design interior pe care nevasta lui tata le împărăștie strategic prin casă. „Pornografie pentru designeri”, le zice ea, cu râsul acela nervos care arată că vorbește cu mine doar pentru că e nevoită s-o facă.

Refuz să mănânc în toaletă, pentru că asta fac doar cei mai demni de milă copii în cărți și-n filme. Și pentru că e scârbos. Peluza din spatele școlii este colonizată de fumători și oricum nu am de gând să-mi sacrific plămâni pe altarul falsei prietenii. Și mai este Kafeneaua aia, care ar fi, în mod normal, un loc pe gustul meu, în ciuda numelui stupid. De ce cu „K”, de ce? Însă, oricât de rapid ajung acolo după ora de matematică, cele două fotolii comode sunt întotdeauna ocupate. Într-un fotoliu stă un tip ciudat care poartă mereu același tricou vintage cu Batman și jeanși mulați, citind cărți chiar și mai groase decât cele care-mi plac mie de obicei. (Oare chiar citește? Sau cărțile sunt doar recuzită? Să fim serioși, cine citește Sartre de bunăvoie?) Iar celălalt fotoliu este ocupat de un grup compus de fiecare dată din alte fete care chicotesc prea tare și flirtează cu Batman, al cărui nume real este Ethan. Știu asta pentru că avem mai multe cursuri împreună, printre care și cel de literatură. (Am aflat în prima zi că-și petrecuse vara ca voluntar la o tabără de muzică pentru copii

cu autism. Categorie nu folosise un blender, sub nicio formă. Partea bună: nu mă privea cu milă, ca restul colegilor mei, atunci când am povestit despre jobul meu super-cool ca preparatoare de smoothie-uri. Însă asta doar pentru că nu se obosise să mă privească deloc.)

În ciuda eforturilor depuse de fete, Batman nu pare deloc interesat de ele. Oferă minimumul de politețe, îmbrățișări pe jumătate, refuzuri fără contact vizual și pare să se retragă și mai mult în sine după fiecare replică, ca și cum lucrul ăsta l-ar afecta în mod invizibil. (Se pare că în școala asta se practică mult îmbrățișarea și pupiciile, câte unul pe fiecare obraz, ca și cum am fi parizieni de douăzeci de ani, nu adolescenți americani stângaci în toate modurile relevante.) Nu-mi dau seama de ce se tot întorc la el, mereu învăluite în norul ăsta de hilaritate, ca și cum liceul ar fi *atât de distractiv!* Serios, chiar trebuie să repet? Pentru majoritatea, *liceul nu este distractiv; de fapt, liceul este exact opusul distracției.*

Mă întreb cum ar fi să vorbesc doar la superlativ, ca fetele astea: *Ethan, ești cel mai amuzant! Pe bune! Cel mai amuzant!*

— Ai nevoie de puțin aer proaspăt. Hai să te plimbi cu noi, Eth, spune tipa blondă, și-i ciufulește părul ca unui copil mic și neascultător.

Fetele de 16 ani flirtează la fel în Los Angeles și în Chicago. Totuși fetele de aici vorbesc chiar și mai tare, ca și cum volumul ar fi direct proporțional cu atenția arătată de masculii.

— Nu, nu astăzi, spune Batman, politicos, însă rece.

Are părul negru și ochi albaștri. Drăguț, dacă vă place aspectul ăla de tip „mă doare-n șpiț de tot și toate”. Înțeleg de ce fata aia i-a trecut mâna prin păr. E bogat și ispititor.

Însă pare meschin. Sau trist. Sau ambele. Ca și cum și el numără zilele până când va termina liceul și, între timp, nu are chef nici măcar să se prefacă interesat.

Și eu le număr: 639 de zile, inclusiv weekendurile. Chiar și eu reușesc să mă prefac. Mai tot timpul.

Nu am reușit să mă uit fără să atrag atenția, dar sunt destul de sigură că Batman are o gropiță în bărbie și sunt șanse mari să se fi dat cu creion dermatograf, ceea ce e cam *meh!* Sau poate că are doar cearcăne, care-i scot ochii în evidență. Pare să sufere de oboseală cronică, ca și cum somnul este singurul lux pe care nu și-l permite.

— Nicio grijă, răspunde fata, prefăcându-se neafectată de refuzul său, deși în mod clar este.

Ca reacție, se așază în poala fetei care stătea în celălalt fotoliu, o altă blondă, cu care seamănă atât de mult încât ar putea să fie gemene, și o îmbrățișează cu falsă afecțiune. Știi cum funcționează spectacolul ăsta.

Trec pe lângă ei, nerăbdătoare să ajung la banca de lângă ușă. Un loc singuratic în care să-mi mănânc prânzul, da, dar și o zonă fără angoase. Nicio șansă să fac gafe acolo.

— Tu la ce te holbezi?, latră prima blondă.

Și iată-le, primele cuvinte pe care mi le-a adresat de bunăvoie un alt elev de când m-am mutat la Wood Valley acum două săptămâni:
Tu la ce te holbezi?

Bun venit în junglă, mi-am spus. Bun. Venit. În. Junglă.

Capitolul 3

Nu-i așa de rău aici, îmi spun, acum, că stau pe bancă, cu spatele la Batman și la acele nesimțite, știindu-mă departe de cantină și de restul clasei. Deci oamenii de aici sunt răi. Nicio problemă. Oamenii sunt răi peste tot.

Îmi aduc aminte de vremea minunată. E atât de înșorit. Se pare că e întotdeauna soare în LA. Am observat că toți colegii mei poartă ochelari de soare de firmă și, în mod normal, aș face tot felul de remarci sarcastice despre persoane care vor să pară mai interesante decât sunt, însă acum înțeleg că au nevoie de ei. Îmi petrec zilele strângând din ochi, cu o mână ridicată la frunte pe post de cozoroc, ca un cercetaș care salută.

Însă cea mai mare problemă este că mi-e dor de cea mai bună prietenă a mea, Scarlett. Ea este bodyguardul meu de-un metru și-o șchioapă, pe jumătate evreică, pe jumătate coreeancă, și ar fi avut exact replica potrivită pentru fata aia, ceva incisiv, mușcător. În schimb, mă am doar pe mine însămi. Eu și timpul meu de reacție întârziat și retinele mele arse. Am încercat să mă conving că o să mă descurc singură în următorii doi ani. Că pot, pur și simplu, să îi trimit un SMS lui Scarlett atunci când am nevoie de o încurajare și o voi simți aproape, nu la jumătate de țară distanță. Ea îmi răspunde foarte rapid. Aș vrea doar să nu mă simt așa de neajutorată când vine vorba despre modul în care funcționează locul ăsta. De fapt, CN are dreptate: am o mulțime de întrebări despre lucrurile de zi cu zi.

Mi-ar fi de mare ajutor o aplicație Wood Valley, care să-mi spună cum să folosesc cardurile de credit pentru prânz, ce naiba e Ziua Carității la Wood Valley și de ce nu am voie să port pantofi cu vârf decupat în acea zi. Și, poate mai important, cu cine nu am voie să intru în contact vizual accidental. *Tu la ce te holbezi?*

Blondele cochete ajung acum lângă banca pe care stau – se pare că încercarea lor de a-l convinge pe Batman să se plimbe nu a avut succes – și chicotesc când trec pe lângă mine.

Oare râd de mine?

— Pe bune?, îi șoptește fata mai blondă prietenei ei mai-puțin-blonde, destul de tare încât să aud și eu, apoi se uită la mine peste umăr.

Ambele sunt drăguțe, în modul acela norocos și convențional. Păr blond strălucitor, proaspăt uscat, ochi albaștri, piele curată, slăbuțe. Sâni ciudat de mari. Fuste scurte care, sunt sigură, încalcă regulamentul de ordine interioară al școlii și patru straturi de machiaj, aplicate probabil cu ajutorul unui videoclip instructiv de pe YouTube. Ca să fiu sinceră, nu m-ar deranja să fiu norocoasă în exact modul ăsta, să fiu una dintre acele rare adolescente care nu a văzut niciodată capul urâcios al unui coș în oglindă. Fața mea, chiar și în cea mai fericită zi, are ceea ce bunica mea denumise, destul de răutăcios, personalitate. E nevoie de o a doua, poate chiar de o a treia privire pentru a-i observa potențialul. Dacă o fi existând.

— Ai văzut ce elastic de păr are?

Căcat. Aveam dreptate. Chiar vorbesc despre mine. Nu doar că-mi voi petrece următorii doi ani fără niciun prieten, dar voi ajunge să înțeleg și toate acele reportaje speciale despre copii agresati. O fi Cineva Nimeni doar o farsă, dar el/ea are dreptate: locul ăsta e un

câmp de bătălie. O să am nevoie de propriul meu film despre cum „Viitorul este mereu mai bun”*.

Fața îmi arde. Îmi duc mâna la păr, un semn de slăbiciune, da, dar și din reflex. Nu e nimic în neregulă cu elasticul meu de păr. Am citit în *Rookie*** că sunt din nou la modă. Și Scarlett poartă unul asemănător uneori și a câștigat anul trecut premiul pentru Cel mai bine îmbrăcată fată. Mă lupt cu lacrimile care-mi inundă ochii. Nu, nu mă vor vedea plângând. Ba nu: nu mă vor *face* să plâng.

Le bag în mă-sa.

— Șșșt, te poate auzi, spune cealaltă și se uită la mine peste umăr, ca și cum și-ar fi cerut scuze, deși pare foarte amuzată.

Este extrem de încântată că poate fi afurisită indirect, prin amica ei. Apoi fetele își văd de drumul lor. De fapt, defilează, ca și cum ar fi pe un podium, cu un public care le privește și le aplaudă. Ca să mă asigur că nu-i așa, mă uit în spate, dar, nu, sunt singură aici. Își leagă posteroarele perfecte doar pentru mine.

Îmi scot telefonul și-i trimit un mesaj lui Scarlett. La mine e abia amiază, dar ea tocmai ce a terminat orele. Urăsc faptul că suntem atât de departe una de alta, atât în spațiu, cât și în timp.

Eu: Nu mă pot adapta aici. Toată lumea poartă haine mărimea S.
Sau XS.

Scarlett: O, nu, nu-mi spune că trebuie să purtăm conversația aia

* În original „It Gets Better”, numele unei organizații non-profit din SUA al cărei scop este prevenirea suicidului în rândul adolescenților agresați din cauza orientării sexuale (n.t.).

** Revistă online pentru adolescente, care publică articole pe teme diverse, de la modă și cultură pop până la probleme sociale și feminism (n.t.).

cu NU EȘTI GRASĂ. Toată prietenia noastră se bazează pe faptul că nu suntem genul de fete care să facă chestia asta.

Așa e, nu am fost niciodată genul de fete care să spună chestii precum: „Îmi urăsc degetul mic de la mâna stângă! E atât de... încovoiat”. Scarlett are dreptate. Am lucruri mai bune de făcut decât să mă compar cu idealurile de neatins create de editorii de modă ai revistelor glossy, care au puterea de a subția coapse cu o singură mișcare din deget. Dar aș minți dacă aș spune că nu am remarcat că, aici, eu sunt cea plinuță. Și nu înțeleg cum este posibil. Oare își pun laxative în apă?

Eu: Și toată lumea e blondă. Toți. Arât. De. Blonzi. De. California.

Scarlett: NU-I LĂSA SĂ TE TRANSFORME ÎNTR-O FATĂ DINTR-AIA. Mi-ai promis că nu te transformi într-o tipă de LA.

Eu: Nu-ți face griji. Ca să mă transform, ar trebui să am cu cine să vorbesc, mai întâi.

Scarlett: Căcat. Serios? E așa de rău?

Eu: Mai rău.

Îmi fac rapid un selfie, eu singură pe o bancă, cu sandwichul meu cu unt de arahide și gem, pe jumătate mâncat. Zâmbesc, în loc să

mă încrunt, și-i pun hashtagul #Ziua14. Blondele s-ar fi bosumflat și ar fi făcut poze tip „*Sunt prea sexy*”, apoi le-ar fi pus pe Instagram. *Uitați-vă cât de sexy sunt cu sandviciul pe care n-o să-l mănânc!*

Scarlett: Scapă de elasticul de păr. E un pic prea ca la țară pentru tricoul ăla.

Mi-am lăsat părul pe spate. De asta am nevoie de Scarlett. Poate că ea este motivul pentru care nu am fost niciodată tachinată până acum. Dacă nu ne-am fi cunoscut încă de la patru ani, probabil că aș fi fost o tociară și mai mare.

Eu: Mersi. Am renunțat în mod oficial la elastic. Consideră că l-am ars.

Scarlett: Cine-i tipul sexy care s-a băgat în cadru?

Eu: Ce?

Privesc cu atenție telefonul. Batman se uita pe fereastră exact în momentul în care îmi făceam poza. Nu se băgase în cadru, dar fusese oricum capturat pentru posteritate. Deci se pare că Blonda și Chiar-și-mai-blonda chiar avuseseră public. Normal că au avut. Fetele de tipul ăsta au tot timpul public.

Mi-am simțit din nou fața în flăcări. Nu doar că sunt o mare ratată, care își mănâncă prânzul singură, cu părul prins cu un elastic